

μόνο για τον εαυτό μας τέτοιο θάνατο και άδικώτατο γλέντι, με το προσφέρουμε και σ' αυτούς.

Να τώρα και το καλύτερο κειμήλιο :

«Κύριε Νουμά»

Φίλος τις επανειλημμένως μοι είπεν, ότι συχνάκις ποιείσθε μνείαν του έμου θνήσκοντος, ίνα τύχητε παρ' έμου άπαντήσεως.

Αυτοδμαί αναγκάζομαι ν' άνακοινώσω ύμίν, ότι τοι' αύτη άπάντησις μοι είνα παντελώς άδύνατος.

'Αντί τούτφ δ' έμωσ δύναιται ν' άποστείλω προς ύμιά· μετά τήδε της έπιστολής τελευταία τινά δημοσιεύματί μου, ίκανά κατ' έμέ όντα ν' άναπληρώσωτι πάσαν προς τον «Νουμά», άδύνατον άλλως, άπάντησίν μου.

Μετά φιλικθρωπικών προσηύξεων

Σταμ. Α. Βάλλου»

Τά δημοσιεύματα του κ. Βάλλου περιέχονται μέσα σε φύλλα της «Αρμονίας», ένα δέ άπ' αύτά, το σπουδαιότερο, είνα ή μετάφραση του γνωστού άρχαίου επιγράμματος του Αισχύλου - μετάφρασις, καθώ; τήν λέει ό κ. Βάλλου, κατ' άπομίμησιν της τεχνητής χυδαίωφωνίας :

Το γούτο του Έφορίωνα, τον Έθναίο Αισχύλο κρύβει στη Γέλα πέρα δώ έτούτο το μνημόυρι.

Τήν άντρείά του ό Μπαρβός λέει σ' όχτρον και φίλο Και κάθε Βάλλου βλαβερός που τόκοφε κουμπούρι.

Με τον τελευταίο στίχο ό κ. Βάλλου άπόδωτε πολύ επιτυχημένα, κατά τήν γνώμη μας, το άρχαιο :

«... και βαθυχευτήεις Μήδος έπιστάμενος».

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

ΤΑ ΜΑΝΙΚΕΤΙΑ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

'Από το Παρίσι, 12)24 του Μάη

Φίλε μου «Νουμά»

Καταγίνουμαι πάντοτε να συνάζω καινούριες ιδέες και να σου τις σπένω για τις καλές μας φιλικνάδες· μά γυρεύοντας καινούρια πράματα, βλέπω ολοφάνερα, πώς τίποτα δέν είναι πρωτοφανούσιμο από κάτω άπ' τον ήλιο, όπως το είπε και κάποιος παλιός στα παλιά τά χρόνια.

'Αν καλοκοιτάξουμε και καλοπροσέξουμε τις σημερινές μας μόδες, θα θυμηθοίμε εκείνα που φορούσαν οι μαννάδες μας όταν ήτανε νιές, και κείνα που φορούσαμε κ' έμεις, όταν είμασταν μικρά παιδάκια.

Ποιός δέ θυμάται άπ' όλους μας τάσπρα, τά πλατιά, τά κεντημένα κι όλαφροκολαρισμένα μανικέτια της γιαγιάς, ξαπλωμένα όμορφα μέσα στο άπάνου σερτάρι τοί κομμού και πλακωμένα άπαλά άπαλά με το μικρούτοικο μαξιλαράκι το παραγεμισμένο με μόσχο ή με πατσουλί για να μσοχομυρίσουνε κ' αύτά ; 'Ε, λοιπόν! αύτά τά ίδια μανικέτια τάσπρα, τά πλατιά, τά κεντητά ή ταντελλένια, τ' όλαφροκολαρισμένα είναι πάλι της τελευταίας μόδας !

Μέσα από το φαρδιομάνικο τοί φουστανιοί ή τοί πανωφοριοί και σήμερα, όπως και τότε, τó άσπρο μανικέτι, περασμένο στο μπράτσο μας και σφιγμένο μ' ένα λάστιχο άπάνου από τον άγκωνα, μακρύτερο προς τά πίσω και κοντότερο μπρός, πέφτει με χάρη άπάνου στο χέρι και τó δείχνει άσπρότερο, μικρότερο, νοστιμότερο, και δίνει σε κάθε κίνησή του τον άγέρα μικρής φτερούγας. 'Ετσι και τó φέρε-

μα φαίνεται ώρμιότερο, και ή γυναίκα πó στολισμένη μέσα στασπρα της μανικέτια.

Λοιπόν, με λίγη μπατίστα φίνα και με λίγο κέντημα ή ταντέλλα του παλιού καιρού, άν έχουμε, ή και μ' αυτές που κάνουν τώρα και μοιάζουνε τόσο με τις παλιές, δε κατασκεδάσουμε τά μανικέτια μας όταν κείνα της γιαγιάς και δε ντυθοίμε έτσι της τελευταίας μόδας !

Πάντα πρόθυμη

ANNA K. ΞΕΝΟΥ

ΑΡΧΑΙΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ό τεμπέλης

'Έναν τεμπέλη μετ' φορά σε φυλακή είχαν βάνει· Για νά μή βγει, είπε μόνος του πώς έχει φόνο κάνει.

Σε μυστηρή

'Ολυμπικέ, άν έχεις τέτοια μύτη, Σε νερομάννα πώς θα πιάς μήν κάνεις, Μήτε και σε βουνού νερό καθάριο. Γιατί κ' έσύ άν ίδεις τó πρόσωπό σου, 'Όταν τó Νάρκισσο θέ νά πεθάνεις, Θανατικά μισώντας τον εαυτό σου.

Φρόνιμο γιατρικό

Τό λύγχο βλάκας έσβυσε άν τον έτρώγαν φύλλοι, Κ' έτσι—τούς είπε—τώρα πιά δε θα με δείτε, φίλοι.

Ό λαμυδόρος

Για πές μου, Έρμη, παρακαλώ, πώς ή ψυχή Του Δολλιανού κατέβαινε στον Άδη ; Θύμα θέ νάταν άν κατέβαινε βουβή. 'Ιππος κ' έστία κάτι νά σου μάθει· Θέ νάθελεν' άφού, τί έχει νά πάθει· 'Όποιος και πεθαμένο άκόμη τον ίδει.

Ό υψοτικός

'Όλοι μεθούσαν κ' ήθελες νά μήν είσαι πιομένος. Γι' αύτό σε κίνους μόνο έσύ φαινόσουν μεθυσμένος

Σε ποιητή

Είναί και στις Μούσες Στρίγλες, Που σε κάνουν ποιητή, Και για τούτο δίχως κρίση, Μας γιομίζεις τó χαρτί· Τό λοιπόν, παρακαλώ σε, Γράφε μας με τó σωρό, Πό τρανή άπ' αύτή τήν τρέλλα Νά εύχηθώ σου δε μπορώ.

Μετάφραση 'Ηλ. Π. Β.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Υπομνησκει εις τους έγγραφέντας εις τó Νέον Λαχειοφόρον αύτης Δάνειον, ότι ή πρώτη αύτου κλήρωσις γενήτεται τήν 1ην προσεχούς 'Ιουνίου και δέον νά σπειύτωτιν οι έλίγοι ύπολειπόμενοι νά αναλάβωσι τους προσωρινούς αύτων τίτλους, προσάγοντες τήν άπόδειξιν έγγραφής, και οι έγγραφέντες κατά δόσεις καταβάλλοντες τήν Βην δόσιν, όπως μη άποκλεισθώσι της κληρώσεως ταύτης.

'Εν Αθήναις τή 24 Μαΐου 1904.

(Εκ του Γραφείου)

ΤΡΕΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

I I.

Χλωμή του άκοίμνου Φωτός 'Ιβεία, Σεμνή και άγια 'Εσύ, κάθε σπιτιού 'Η όδηγήτρια, πότε με τάστερια Και πιά συχνά με του ίδιου σου ματιού

Τήν πάναγνη λαμπρότη, που δέν καίει Μπδε φλογίζει άλλα λαμποκοπή· Σύ, που με βλέμμα—που ή γελά είτε κλαίει, Πάντ' άγρυπνο, για όποιονε άγαπή,

Για όποιονε άγαπάει πιστά όλα τάγια, Ποτέ που ή σκέψη του δέν πιάει άλλου— Φατίζεις, και 'στόν ύπνο του όλα μάγια Τά όνειράτά του φέγγεις, δε άπαλου

Σε άνθόσπαρτου μονοπατιού τó δρομο. Σό, πάνσεμνή μου, φέγγει· όδηγήσέ με Μετανοιωμένον, φέροντας 'στόν ύμνο Του 'Ωραίου τó Σταυρό, κι άγάπιδέ με !

Σπέτεςος

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— 'Ακόμα γελάει ό κόσμος με τά «Λασσάνεια» μασακαράλεια.

— 'Ό Μιστριώτης τά θαλάσσοσε, κι άν τήν πάρη κανένας τήν φιλολογική αύτή κοίμια γι' άνθρωπο ζωντανό, μπορεί νά πη πώς ό τελευταίος Λασσάνειος ήταν ό τάσος του.

— Πρώτα πρώτα ή «Αθηναίς», που τόσο έθαυμάστηκε άπ' αύτόν, δέν ήταν έργο του κ. Καλοσύπη, καθώ; είπε.

— Δεύτερο, τó δράμα του Κουρούπη είχε ύποβληθή και στο παλαιό Λασσάνειο, που και πάλι κριτής ό Μιστριώτης ήταν, κ' ήρθε τελευταίο.

— Μα πέρου θα πήτε, δέν είχε γίνει ακόμα ή φασαρία της «Ορεστιάς» και δέν είχε άνακηρυχθή ό Μιστριώτης από τον Κουρούπη σο φός καθηγητής.

— Τό ίδιο λέμε και μες. Μα λέμε ακόμα πώς ό κι Σκυλιός—ένα παιδάκι πολύ καλό και πολύ φρόνιμο—έπεσε θύμα δασκαλικής τρικλοποδιάς, άφού ό Μιστριώτης τούδωτε τήν ύπόθεση της κωμωδίας του και τις βρισιές, κι αύτός μονάχα τους στίχους έγραψε—που κάλλιο νά μήν τους έγραφε κι αύτούς.

— 'Ας είναι όμως. Τελειώνει τού χρόνου κι ό Λασσάνειος και μαζί μ' αύτόν τελειώνει και τó φιλολογικό γλέντι.

— 'Ενέ σ κ η ψ ε τελευταία στή πόλη μας ένα φιλολογικό κακό, Σμυρνιώτικο, ό κ. Μιχ. 'Αργυρόπουλος με τά ποιήματά του.

— Δένε πώς τή μάστιγα αύτή μας τήν έστειλε ό Κιαμήλ πασάς επίτηδες, για νά μας τιμωρήση γιατί στο έπεισόδιο της Σμύρνης δέν καθήσαμε φρόνιμα.

— 'Ό «Νουμάς» τήν άλλη Κυριακή θα βγή με δώδεκα σελίδες πάλι.

— Τις έξη σελίδες θα τις πιάνη ό θάνατος «Ρομπινσώνας», που τόσο άχόρταγα διαβάζεται.

— 'Εξόν από τάλλα, στο διαδεκασέλιδο φύλλο θα δημοσιεύουμε κ' ένα κομμάτι άνέκδοτο από τήν «Ιλιάδα» του κ. Πάλλη, τήν μονομαχία του Πατρόκλου και του Σαρπηδώνα.

— 'Ό διαγωνισμός των «Αθηνών» είνα για γέλια.

— Νά μεταφραστή, λέει, ή «Αντιγόνη» του Σοφοκλή κι ό μεταφραστής στή δουλειά του νάχη, λέει, για μοντέλο τον «Οιδίποδα» του Βλάχου και τις «Φοίνισσες» του Βουτυρά.

— Γιατί όχι και τή «Μακεδονία» του κ. Καραβία, τó έβρει μονάχα ό νεκρός σοφός κ. Πώπ.

Ο ΙΔΙΟΣ